

KVINNEFRONTENS PLATTFORM

**vedtatt på Kvinnefrontens 3. lands-
møte 7. og 8. februar 1976**

KVINNEFRONTENS PLATTFORM

**vedtatt på Kvinnefrontens 3. landsmøte
7. og 8. februar 1976.**

Kvinnefronten er en partipolitisk uavhengig organisasjon som vil samle ulike grupper av kvinner med felles kampgrunnlag i kampen mot økonomisk utbytting og politisk, seksuell og kulturell undertrykking.

Kvinnefronten ønsker å samle flest mulig kvinner på vår plattform til

KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING FOR FRIGJØRING AV KVINNENE!

Kampen er gammel. Fyrstikkarbeiderskene organiserte seg og gikk til streik i 1889 på kravene: En lønn å leve av og sikkerhet i arbeidet. Kravene de stilte er like brennende for norske kvinner i dag. Retten til arbeid gjelder ikke fordi det økonomiske systemet ikke bygger på at alle som ønsker det trengs i produksjonen. Fyrstikkarbeiderskene lærte oss at organisering og kamp er nødvendig. Kvinnefronten ble startet i 1972 for å føre denne kampen videre.

KVINNENE ER HARDEST UNDERTRYKT

»Kvinnelønnene» er for lave til at kvinner sjøl kan forsørge seg og familien sin – i industri og kontor ligger kvinnenes lønner langt under mennenes.

Store deler av folket er i realiteten fratatt retten til lønna arbeid. Kvinnene er den største arbeidsløse gruppa. Deler av kvinnene brukes som arbeidskraftreserve. I krisetider ser vi det tydelig: Kvinnene må gå først. Arbeidsplasser der vi bor er derfor et av Kvinnefrontens viktigste krav.

Forholda i jobbene tar ikke hensyn til at arbeidere skal kunne føde unger og ta vare på dem: arbeidstida blir for lang – mange må velge deltid om de får – men deltidsarbeid er usikkert arbeid uten fast ansettelse og gir dårligere sosiale vilkår enn for heltidsansatte.

Utgiftene til mat og bolig har steget kraftig de siste åra. Dette tvinger mange kvinner til et eller annet arbeid på hvilke som helst betingelser.

Arbeidsmiljøet tar ikke hensyn til gravide – og ingen avtaler eller lover hindrer at gravide og enslige forsørgere stadig sparkes vilkårlig eller nektes arbeid. For få kvinner gis anledning til fagutdanning eller annen utdanning for varig yrke, noe som hindrer mulighet for jobb om den finnes.

Kravet om arbeidsplasser der vi bor gjelder alle arbeidere. For i praksis betyr ukependling for den ene parten at den andre blir sittende igjen med eneansvaret for hjem og barn. Småbrukerkvinnene må ofte drive gården aleine fordi mannen er tvunget til å ta tilleggsarbeid. Tross sin store innsats anerkjennes ikke småbrukerkvinnene som yrkesutøvere og faller utenom den sosiale omsorg.

Mangelen på lønna arbeid er en av grunnene til at flere hundre tusen kvinner er tvunget til hjemmearbeid og til økonomisk avhengighet av sin mann. En stor del av hjemmearbeidende kvinner ønsker arbeid og utdanning dersom forholda lå tilrette. I dag blir de overlatt en stor arbeidsbyrde uten rett til ferie eller fri under sykdom.

Retten til lønna arbeid blir heller ingen realitet sålenge det samfunnsmessige ansvaret for ungene legges på kvinnene. I dag brukes daghjemsplasser til å regulere kvinnes adgang til arbeid. Men barna er samfunnets ressurs og ansvar, og kampen for gratis og fullgode daghjem til alle barn er derfor en felles oppgave for kvinner i jobb og hjemme, for foreldre og enslige.

Kvinnene blir pålagt ansvaret for det fødte barnet. Men retten til å velge når barnet skal komme har hun aldri hatt. Prevensjonsveiledning er i landsmålestokk forbeholdt de få, – og arbeiderkvinnenes 60 år gamle krav om sjølbestemt abort er ennå en brennende kampsak.

Det reaksjonære kvinnesynet brukes aktivt for å holde kvinnene utafør arbeid og hindre kvinnes kamp. I krisetider kommer ideene tydelig fram: kvinner skal passe barn og holde hjemmet sammen, kvinner skal være føyelige og ikke ta opp kampen for sine rettferdige krav. Den enslige kvinnen er mindreverdig fordi hun ikke har »fått en mann», og den unge kvinnen selges daglig til kjempeprofitter i pornoindustrien.

Dette kvinnesynet preger oss alle, det forsøker å splitte kvinne fra kvinne, ung fra gammel, enslig fra gift, og mann fra kvinne. Det reaksjonære kvinnesynet må bekjempes for å oppnå felles kamp mot felles undertrykker.

HVEM MÅ KAMPEN RETTES MOT

Den felles kampen må rettes mot det økonomiske system som hindrer vår frigjøring, som opprettholder og tjener på undertrykkinga: monopolkapitalen og imperialismen. Fienden er de kvinner og menn som eier banker, fabrikker og anlegg – som råder over arbeidsplassene og hvor de plasseres – som tjener på våre dårlige lønner, vårt private barnepass, vår økonomiske avhengighet, vår ydmykelse som kjønn.

Vi reiser kampen mot stat og kommune som legger forholdene til rette for kapitalen og undertrykker kvinnene når de rasjonaliserer arbeidsplassene slik vi ser det i televerket, og i helsesektoren og utdanning, som velter daghjemskostnadene over på foreldrene og legger ned fødeplasser.

Vi vil fra sak til sak ta opp kampen mot grupper, organisasjoner og enkeltpersoner som aktivt bekjemper og hindrer vår kamp.

KVINNENES KAMP ER INTERNASJONAL

Over hele verden tar kvinnene del i folkenes kamp mot imperialismen. Det betyr bl.a. kamp mot plyndring av ressursene, mot økonomisk utbytting av billig arbeidskraft som monopolkapitalen i andre land driver. Det betyr å reise kamp mot forsøk på å knuse den nasjonale sjølråderetten, og et hvert folk og nasjons rett til selv å bestemme over sin egen skjebne. Det betyr å reise motstand mot alle forsøk fra imperialismaktens side på å legge under seg andre land, det betyr kamp mot terror og okkupasjon.

Vietnam og Kambodsjas folk ble brutalt overfalt av USA. De ble utsatt for terrorbombing, kvinnene ble voldtatt og rismarkene brent.

Sovjet hærtok Tsjekkoslovakia i 1968. Tanks og soldater ble satt inn for å sikre Sovjet fortsatt kontroll over landet.

I dag er det i første rekke USA og Sovjet som representerer den største trusselen mot sjølråderett og frihet. I ei tid da den økonomiske krisa verden over skyter fart og stadig flere folk og nasjoner frigjør seg, griper de største imperialismaktene til desperate midler for å holde kontrollen sin. Striden mellom de to store skyter fart. De konkurrerer begge om kontroll over hele verden.

I dag driver USA og Sovjet en militær opprustning som verden aldri har sett maken til. På samme tid snakker deres ledere om »avspenning», »fred og sikkerhet». Bak dette snakket ligger det et ønske om å få folk over hele verden, også i Norge til å dempe kampen mot imperialismen.

Men all erfaring viser at når store imperialistmakter snakker om fred alt mens de ruster opp som aldri før, da gjelder det nettopp ikke å tro på fredspratet.

Trusselen fra USA og Sovjet angår direkte det arbeidende folket, kvinner som menn – i Norge. USA tviholder på den militære kontrollen over Norge. Sovjet rustet opp i nord, legger press på Norge for å hindre 200 mils fiskerigrænse.

Kvinnefronten ser det som en viktig oppgave å reise kampen mot den spesielle trusselen som USA og Sovjet står for i dag, og samtidig reise motstand mot all imperialisme, også den som monopolkapitalen her i Norge står for i utlandet og som rammer kvinner og menn såvel i Stillehavet som i Brasil.

Mange står sammen i kampen mot imperialismen. Folk og nasjoner i den tredje verden viser med sin frihetskamp veien fram til seier. De gir et kraftig handslag også til vår egen kamp i Norge. Den støtten må vi gjengjelde!

Kambodsjas og Vietnams seire viser vei. Ved å stole på egne krefter og kjempe for en rettferdig sak, kan selv en mektig fiende overvinnest. Kvinnenes innsats i denne kampen står som et strålende eksempel for oss alle. Den lærer oss at kvinnen ikke kan frigjørest uten at vi selv tar aktivt del i den anti-imperialistiske kampen.

KAMP MOT ALL FASCISME

Fascisme betyr grov undertrykking og vold mot arbeiderklassen. Historia viser oss at fascismen er en politikk som monopolkapitalen støtter når de ikke ser andre muligheter til å holde oppe maktposisjonene sine. Fascismen gir kvinnene stilling som fødemaskiner uten samfunnsrettigheter. Kamp mot fascisme og nazisme er kamp for borgerlig demokratiske rettigheter – kamp mot rasisme – kamp for retten til å arbeide for kvinnefrigjøring.

ARBEIDERKVINNENE I SPISSEN FOR KAMPEN

Kampen for kvinnes frigjøring må føres i mange former. Kvinnefronten vil oppfordre kvinner til aktiv innsats i fagforeninger og interesseorganisasjoner. Men vi må også smi et særskilt våpen mot undertrykkinga: en kamporganisasjon for kvinner.

Arbeiderkvinnenes krav må være utgangspunktet for all kvinnekamp. Arbeiderkvinnene i jobb og hjemme er hardest undertrykt og de har samtidig gode tradisjoner i kamp og organisering og er istand til å lede kampen og stake ut en riktig kurs. Deres krav og kamperfaring må følges av andre grupper av kvinner som slåss sin kamp: småbrukerkvinnene – kvinnene på kontor og i servicenæringer – kvinner i helse- og sosialvesenet – kvinnene som jobber i utdanningsverket – jenter i almenskole og i videregående utdanning.

Hver for oss er vi svake – sammen er vi sterke.

KAMPEN KREVER ENHET OG BREDDE

Den økonomiske avhengigheten skaper manglende likeverd mellom mann og kvinne og legger sammen med det reaksjonære kvinnesynet grunnlaget for menns undertrykking av kvinner. Som vi så det på Våler Skurlag kan menn være motstandere av kvinnes kamp. Men menn er undertrykt av samme fienden som oss – det er derfor vår oppgave gjennom tålmodig arbeid å overbevise menn med de samme interesser som våre at kampen gjelder felles mål og at kvinner og menn må stå sammen i kampen.

For å vinne fram i kampen er det nødvendig å mobilisere alle som har felles interesser. Utfra vår plattform og vårt handlingsprogram vil vi mobilisere enkeltpersoner, grupper og organisasjoner til å stå sammen med oss bak kravene. Vi vil slåss for enhet med andre kvinneorganisasjoner utfra vår plattform. Kvinnefronten vil samarbeide med andre organisasjoner og grupper som fremmer samme krav som oss.

MÅLET ER FRIGJØRING OG LIKESTILLING

Kvinnene er halve folket – og hardest undertrykt på alle områder. Kvinnene har derfor særlig interesse av å beskytte og støtte kamp mot innskrenkninger av de midler vi har å slåss med: tale-, trykke-, ytrings- og organisasjonsfriheten; streikeretten og den frie forhandlingsretten.

At kvinnene er halve folket betyr også at kvinnene rammes når folket rammes. Kvinnefronten vil derfor med bakgrunn i plattformen ta stilling til, reise eller støtte enhver kamp som er forenlig med kampen for frigjøring av kvinnene. Vi tar avstand fra den snevre kvinnesaksideologien om at kvinner og kvinneorganisasjonene skal konsentrere seg om sitt »tildelte» kampfelt: Forholdet mellom mann og kvinne, og arbeidet med barn og kvinners sosiale og kulturelle krav.

I familie og arbeidsliv vil Kvinnefronten ha full likestilling mellom kjønnene. Det betyr ikke at vi ønsker å nå den posisjonen som menn har i dagens samfunn. For det første fordi vi mener at både menn og kvinner er undertrykt, og for det andre fordi likestilling innebærer full forståelse av at kvinner står i et spesielt forhold fordi vi føder barn. Vi vil arbeide for kvinnes frigjøring, likestilling er en viktig del av den. Først når vi sammen kan løse de problemene vi møter hver dag og sammen deltar i bygginga av samfunnet, har vi nådd et avgjørende skritt på veien mot vår frigjøring. Vårt mål er et samfunn uten utbytting, med rett til lønna arbeid for kvinner og menn, likeverd mellom kvinne og mann, og hvor barna er hele samfunnets ansvar.

KVINNEFRONTEN I NORGE:

- har kontor i Uranienborgveien 11,
Oslo 3, telefon 69 30 16.
- for å bli medlem, må du betale
kr. 50 over postgiro 2 23 23 12.
- utgir avisa «Kvinnefront».
Abbonement pr. år kr. 20 som
betales over postgiro 2 26 23 84.